

Cand.scient.soc. Nanna Gersov
Tårnbystræde 3
2770 Kastrup

Den 28. februar 2007

Retsudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Jeg tillader mig herved at sende en række **ændringsforslag til L 133** forslag til forældreansvarslov samt L 134 forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser som følge af forældreansvarsloven, som jeg anmoder om bliver medtaget i udvalgsbehandlingen. Samtidig anmoder jeg om at den politiske aftale revurderes, da denne aftale står i vejen for at de ideer og forslag, som blandt andet jeg har, får den mulighed for at blive realitetsbehandlet, som jeg synes, de fortjener.

Til sidst er der uddrag af konkrete lovparagraffer med ændringsforslag. Ændringsforslag til L134 er i et dokument for sig.

Men først vil jeg præsentere hvilke principper, jeg finder burde være gældende vedrørende forældremyndighed og samvær og som ændringsforslagene bygger på:

Frivillig fælles forældremyndighed

Fælles forældremyndighed er en retstilstand, som ligner retstilstanden i ægteskabet. Derfor bør den altid være frivillig. I modsat fald får samværsforælderen urimelige magtbeføjelser overfor bopælsforælderen, som kan skade dennes mulighed for at varetage sit forældreansvar overfor barnet. Det er ikke til barnets fordel, at en person uden for dets husstand får magtbeføjelser i forhold til dets liv. Disse magtbeføjelser kan misbruges til skade for barnet, dets hjem og familie fx ved at de ikke selv kan bestemme skolevalg og lignende.

Samværsforældre skal ikke have ret til forældremyndighed ved tvang, da det giver dem rettigheder i forhold til barnets familie, som ikke tilkommer dem
Ret og pligt skal følges ad. Familier med én forsørger skal have samme rettigheder og respekt som familier med to forsørgere. Derfor skal den, som barnet bor hos og som varetager den daglige omsorg, også have forældremyndigheden, hvis han eller hun ønsker det.

Staten skal ikke udøve forældremyndighed men beslutte, hvem der skal
Forældremyndighed skal udøves af forældre, ikke af staten. Derfor skal staten ikke have adgang til at bestemme, hvor barnet skal bo eller blande sig i skolevalg og lignende. Staten skal sikre retstilstanden for fraskilte forældre. Det gør den ved at fastsætte en klar beslutningskompetence og sikre overholdelsen heraf. Hvis staten svigter denne opgave, gør den sig skyldig i,

at skilsmissekonflikter aldrig afsluttes, men kommer til at præge hele barnets opvækst.

Også forældre har ret til at rejse og bosætte sig frit

Det er en menneskeret for enhver frit at bosætte sig, hvor man vil. Denne ret skal lovgivningen vedrørende forældreansvar ikke underminere. Man er ikke en dårligere mor eller far, fordi man bosætter sig langt fra den anden. Det kan man blive nødt til af mange forskellige grunde. I så fald må samværet tilpasses situationen. Et barn behøver ikke at miste kontakten med den anden forælder og dennes slægt selv om det bor i udlandet. Moderne børn lærer tidligt at bruge mobiltelefoner, sende sms-er og benytte Internet. Bor man i hver sit land, må man ses sjældnere, men det kan stadig lade sig gøre.

Gode forældre begår ikke drab

Børn af volds- eller drabsmænd har krav på særlig beskyttelse hvad angår samvær og forældremyndighed, især når den ene af forældrene har slået den anden ihjel. Samvær såvel som forældremyndighed bør i sådanne tilfælde være undtagelsen og ikke reglen.

Adressebeskyttelse er også en ret for fraskilte

Enhver har ret til navne og adressebeskyttelse ifølge lov om det centrale personregister. Denne retsbeskyttelse skal også gælde kvinder, som ikke ønsker at en far til deres barn skal kende deres bopæl. Barnets ret til samvær med faderen skal i så fald sikres uden, at han får kendskab til hvor moderen bor med barnet.

Børn har ret til privatliv

Børn skal også have ret til et privatliv. De vælger ikke selv deres forældre. Derfor er det ikke sikkert at et barn bryder sig om, at en forælder uden andel i forældremyndigheden har vidtgående adgang til at få oplysninger hos offentlige myndigheder. Derfor bør denne bestemmelse fjernes. Alternativt kan der sættes en aldersgrænse, så denne ret kun gælder mindre børn.

Statsforvaltningen skal også hjælpe børn

I alle sager om forældremyndighed og samvær er barnet hovedperson. Derfor må det også være naturligt, at barnet selv kan kontakte statsforvaltningen, når det føler behov herfor. Det bør indskrives i loven.

Ingen udvidede samværsordninger uden frivillighed

Udvidede samværsordninger og deleordninger skal altid være frivillige, da de griber dybt ind i dagligdagen og eksempelvis forudsætter, at forældrene har positive relationer til hinanden, bor i overkommelig transportafstand og at de bliver ved med det.

Fattige forældre skal ikke spilles ud imod hinanden

Lovgivningen bør indrettes, så samværsforælderen ikke opnår økonomiske fordele på bopælsforælders bekostning, ved at samværet udvides. Lovgivningen skal forhindre en sådan økonomisk kamp imellem forældrene. Barnet behøver et stabilt hjem med en stabil økonomi, som ikke trues og undermineres af den anden af forældrene.

Udvidede samværsordninger og deleordninger er i dag en trussel imod bopælsforælders økonomi. Samværsforældre kan kræve og få bevilget nedsættelse af deres bidragsbetaling, jo mere samvær, de får, såfremt de betaler mere end normalbidraget på 1.063 kr.

Bopælsforælders udgifter falder ikke tilsvarende, fordi barnet opholder sig mere hos den anden. Når barnet opholder sig lige meget hos begge, mister bopælsforælderen helt børnebidraget fra faderen/samværsforælderen. Hvis retten så også – fx ud fra en påstand om samværschikane – overflytter status som bopælsforælder til faderen, mister moderen alle offentlige tilskud – børnepenge mm. Hun kan da blive tvunget fra hus og hjem. Dette skaber utryghed i barnets hjem og er ikke i dets interesse.

Samværsforælderen betaler selv transport

Man bør ikke belaste bopælsforældre yderligere via lovgivningen. Det bør slås fast, at transport til og fra samvær er samværsforælders opgave, som ikke kan pålægges bopælsforælderen af myndighederne.

Staten skal ikke blande sig i hvem folk omgås privat

Samvær med andre end forældre bør ikke kunne fastsættes af myndighederne, da en sådan indgriben i familieforholdene risikerer at skade barnet og splitte familier. Tvangsbøder bør under ingen omstændigheder komme på tale.

Familiekonflikter løses ikke med foged og tvangsbøder

Generelt bør tvangsbøder helt afskaffes. Fogeden bør bruges så lidt som muligt. Barnets retssikkerhed, når fogeden er indblandet, bør forbedres. Der findes mange eksempler på, at fogeden har optrådt helt umenneskeligt, selv om der også findes eksempler på det modsatte. Erstatningssamvær bør kun tildeles, hvis det er barnets ønske, og ikke i enkeltstående tilfælde, hvor der ikke er samvær. Generelt bør man undgå at idømme erstatningssamvær, men hellere prøve at få samværet til at fungere normalt. Straffeforanstaltninger gavner næppe relationerne mellem mennesker. Derfor bør de bruges så lidt som muligt.

Der er eksempler på, at man i fogedretten har underkendt en lægeerklæring som dokumenterede, at barnet var forhindret i samvær på grund af sygdom. Det viser, hvor umenneskelig fogedretten kan være. Den kender heller ikke sagsakterne på samme måde som man gør i statsamtet. Derfor bliver beslutningerne let helt vilkårlige. Fogedretten kan ikke bedømme, om faderen, som klager, virkelig bliver taget ved næsen eller om det er ham selv, som er mistroisk og rethaverisk.

Nej til fri proces til at genrejse sager

Der bør ikke gives adgang til fri proces til ændring af allerede fastsat aftale eller dom om hvem der har forældremyndigheden eller hos hvem barnet skal bo. Dette betyder at ubemidlede fædre uden omkostninger for dem selv kan udøve chikane imod bopælsforældre ved at rejse sådanne sager, som skaber utryghed i barnets hjem.

Ændringsforslag til L 133 Forslag til Forældreansvarslov

Mine kommentarer er skrevet med denne type tekst. Uddrag fra lovforslaget med denne typografi. Tilføjelser i lovteksten er angivet med fed. Lovtekst, som ønskes udeladt, er understreget med bølgestreg.

Hele § 3 foreslås udeladt idet der henvises til FN: verdenserklæringen om menneskerettighederne, artikel 3, 12, 13, 16 og 18. Endvidere skal påpeges, at Grønland og Færøerne er en del af det danske rigsfællesskab samt at Malmö sammen med København indgår i en regional enhed udpeget af EU, hvor der arbejdes på integration på tværs af landegrænser. Ligeledes henvises til EU's målsætninger for det indre marked med fri bevægelighed over landegrænserne.

§ 3. Har forældre fælles forældremyndighed, kræver væsentlige beslutninger vedrørende barnets forhold enighed mellem forældrene. Den forælder, som barnet har bopæl hos, kan træffe afgørelse om overordnede forhold i barnets daglige liv, herunder hvor i landet bopælen skal være.

Stk. 2. Har forældre fælles forældremyndighed, og er de uenige om forældremyndigheden, skal begge give samtykke til, at barnet forlader landet, herunder udrejser til Grønland eller Færøerne, eller til at barnets ophold i udlandet, i Grønland eller på Færøerne, forlænges ud over det aftalte, forudsatte eller fastsatte, medmindre der foreligger en afgørelse efter § 17, stk. 1, 2. pkt.

I § 6, 7, 8, 9 og 14 foreslås lovgivningen reguleret, således at princippet om at fælles forældremyndighed kun kan indgås imellem to parter, som er enige om at indgå i dette retlige fællesskab, gennemføres. De formuleringer, som er i strid med dette princip, er overstregede. Automatisk eller tvungen fælles forældremyndighed strider imod principperne i FN's verdenserklæring om menneskerettighederne, artikel 3, 12 og 16.

§ 6. Er forældre gift med hinanden ved barnets fødsel, eller indgår de senere ægteskab, har de fælles forældremyndighed.

Stk. 2. Er ægtefællerne separeret ved barnets fødsel, har moderen dog forældremyndigheden alene, medmindre

1) den separerede mand ifølge anerkendelse eller dom anses som barnets far, eller

2) forældrene har afgivet erklæring efter § 7, stk. 1, nr. 1, jf. dog § 7, stk. 2.

Stk. 3. Har forældrene været gift med hinanden inden for de sidste 10 måneder før barnets fødsel, har de fælles forældremyndighed.

§ 7. Forældre, der ikke er gift med hinanden, har fælles forældremyndighed, hvis

1) de efter børnelovens § 2, stk. 1, § 14, stk. 1 eller 3, eller § 19, jf. § 14, stk. 1 eller 3, har afgivet erklæring om, at de sammen vil varetage omsorgen og ansvaret for barnet, eller

2) de har indgået aftale om fælles forældremyndighed efter § 9.

Stk. 2. Dette gælder dog ikke, hvis erklæringen i stk. 1, nr. 1, er afgivet, uden at betingelserne i retsplejelovens § 448 f for her i landet at behandle spørgsmålet om forældremyndighed er opfyldt.

Stk. 3. Anses en mand for far til barnet ifølge anerkendelse eller dom, har forældrene fælles forældremyndighed, hvis de har eller har haft fælles folkeregisteradresse inden for de sidste 10 måneder før barnets fødsel.

Stk. 4. I andre tilfælde end nævnt i stk. 1-3 har moderen forældremyndigheden alene.

§ 8. Har forældre fælles forældremyndighed, fortsætter denne, selv om de har ophævet samlivet eller er blevet separeret eller skilt, eller deres ægteskab er blevet omstødt.

§ 11. Er forældre, der har fælles forældremyndighed, og som ikke lever sammen, ikke enige om forældremyndigheden, afgør retten, om den fælles forældremyndighed skal fortsætte, eller om en hvem af dem, der skal have forældremyndigheden alene. Retten kan kun ophæve den fælles forældremyndighed, hvis der foreligger tungtvejende grunde.

§ 14. Retten kan efter anmodning fra en forælder, der ikke har forældremyndigheden, bestemme, at der skal være fælles forældremyndighed eller overføre forældremyndigheden til denne.

I § 15 foreslås det, at der anvendes en anden formulering om muligheden for at en anden end drabsmanden kan få overført forældremyndigheden, når denne har slået den anden forælder ihjel. Den eksisterende formulering stiller meget høje krav, for at få forældremyndigheden væk fra drabsmanden. Af hensyn til barnet er det meget betænkeligt at lade en kriminel drabsmand opfostre et barn uanset om man er biologisk forældre eller ikke. Den formulering, jeg foreslår, svarer til lovens øvrige formuleringer og er derved mere neutral i formuleringen.

Dødsfald

§ 15. Har forældre fælles forældremyndighed, og dør den ene forælder, forbliver forældremyndigheden hos den anden. Har barnet ved dødsfaldet ikke bopæl hos den længstlevende, kan en anden i forbindelse med dødsfaldet anmode om at få tillagt forældremyndigheden. Anmodningen kan kun imødekommes, hvis hensynet til, hvad der er bedst for barnet, taler imod, at forældremyndigheden forbliver hos den længstlevende. Har barnet ved dødsfaldet bopæl hos den længstlevende, og har denne forvoldt den anden forældremyndighedsindehavers død, kan en anden anmode om at

få tillagt forældremyndigheden. Anmodningen kan kun imødekommes, hvis det er af afgørende betydning af hensyn til barnet, at forældremyndigheden ikke forbliver hos den længstlevende.-hensynet til, hvad der er bedst for barnet, taler imod, at forældremyndigheden forbliver hos den længstlevende.

Stk. 2. Har en forælder forældremyndigheden alene, og dør denne, eller bevirker et dødsfald i øvrigt, at ingen har forældremyndigheden, bestemmes under hensyn til, hvad der er bedst for barnet, hvem der skal have forældremyndigheden. Anmoder den længstlevende forælder om forældremyndigheden, imødekommes anmodningen, medmindre hensynet til, hvad der er bedst for barnet, taler imod det.

Stk. 3. Har en forælder forældremyndigheden alene, og har denne forvoldt den anden forælders død, kan en anden anmode om at få tillagt forældremyndigheden. Anmodningen kan kun imødekommes, hvis det er af afgørende betydning af hensyn til barnet, at forældremyndigheden ikke forbliver hos den længstlevende. hensynet til, hvad der er bedst for barnet, taler imod, at forældremyndigheden forbliver hos den længstlevende.

Hele kapitel 3, § 17 og 18 samt alle henvisninger i lovforslaget til "barnets bopæl" foreslås udeladt, idet menneskers valg af bopæl eller flytninger ikke er et anliggende for domstolene. Et barn behøver ikke at miste kontakten med den anden forælder, fordi det flytter til udlandet. Samværsaftalerne må så bare indrette sig på dette faktum og samværet må blive sjældnere og fx foregå i ferier. Forudgående varsling til den anden forældre er ikke rimelig, da denne i så fald får magt til at forhindre flytningen – i værste fald ved magtanvendelse, vold eller mord. Der henvises endvidere til FN: Verdenserklæringen om menneskerettigheder artikel 3, 12 og 13.

Kapitel 3

Barnets bopæl og varsling

§ 17. Har forældre fælles forældremyndighed, og er de ikke enige om, hos hvem af dem barnet skal have bopæl, afgøres dette af retten. Retten kan træffe afgørelse om, at barnet kan have bopæl hos en forælder, der har eller ønsker at få bopæl i udlandet eller i Grønland eller på Færøerne.

Stk. 2. Retten kan ændre en aftale eller afgørelse om barnets bopæl.

§ 18. En forælder, der vil ændre sin eller barnets bopæl til et andet sted her i landet eller i udlandet, skal underrette den anden forælder herom senest 6 uger før flytningen.

I § 19 foreslås sætningen: "begge forældre har ansvaret for, at barnet har samvær" fjernet idet samvær ikke i alle tilfælde er til barnets bedste. I så fald strider overholdelse af § 19 imod de krav, som forældre skal opfylde i henhold til § 2 i Forslag til Forældreansvarslov. Det giver også en skævhed, at der kun er sanktionsmuligheder overfor bopælsforælderen, men ikke overfor samfærsforælderen, hvis aftalt samvær ikke overholdes.

§ 19. Barnets forbindelse med begge forældre søges bevaret ved, at barnet har ret til samvær med den forælder, som det ikke har bopæl hos. Begge forældre har ansvaret for, at barnet har samvær.

Stk. 2. Den forælder, som barnet ikke har bopæl hos, kan anmode om samvær.

Stk. 3. Er der ikke eller kun i yderst begrænset omfang samvær, kan den forælder, som barnet har bopæl hos, anmode statsforvaltningen om at indkalde den anden forælder til et møde om samværet.

§ 20 foreslås slettet idet forslaget griber urimelig meget ind i barnets familieforhold og risikerer at skabe splid, som kan skade dets relationer til familiemedlemmer og pårørende. Barnet kan blive presset ud i konflikt med de pågældende familiemedlemmer og pårørende og dermed miste relationen til dem. Eller der kan opstå alvorlige problemer i barnets hjem forårsaget af den udefrakommende indblanding. Der henvises til artikel 12 i FN: Verdenserklæringen om menneskerettigheder.

Samvær med andre end forældre

§ 20. Er en forælder død, eller er begge døde, kan der fastsættes samvær med barnets nærmeste pårørende, som det er nært knyttet til.

Stk. 2. Er der ikke eller kun i yderst begrænset omfang samvær med den forælder, barnet ikke har bopæl hos, kan der i ganske særlige tilfælde fastsættes samvær med barnets nærmeste pårørende, som det er nært knyttet til.

Stk. 3. Det er barnets nærmeste pårørende, der kan anmode om samvær.

I paragraf 21 foreslås, at kun normalsamvær kan fastsættes imod den ene forældres vilje. Udvidet samvær ud over tre dage bør kun fastsættes ved enighed. Deleordninger har blandt andet Børns Vilkår advaret imod. Disse advarsler håber jeg, man vil tage alvorligt. Det henvises til § 12, 16 og 25 i FN: Verdenserklæringen om menneskerettigheder samt til Børnekonventionens artikel 27, som omhandler inddrivelse af underholdsbidrag til barnet.

Udvidet samvær og deleordninger underminerer retten til underholdsbidrag, idet samværsforælderen i deleordninger helt fritages for bidrag. Derved forringes barnets levevilkår hos bopælsforælderen. I værste fald bliver konsekvensen, at huslejen ikke kan betales og familiens økonomi bryder sammen og man sættes på gaden. Derved bruges samværsforælderen ret til samvær til at køre bopælsforælderen økonomi i sæk til stor skade for barnet. Man risikerer at samværsforælderen kræver øget samvær for at opnå økonomisk gevinst.

Man kan også forestille sig, at deleordningen passer samværsforælderen godt og bopælsforælderen dårligt. I så fald tvinges bopælsforælderen til en livsform, vedkommene og måske hele husstanden, som barnet er en del af, ikke ønsker. Det samme kan ikke ske for samværsforælderen, som har

friheden til selv at bestemme, hvor meget samvær vedkommende vil kræve. Og ikke kan pålægges samvær.

Da hovedparten af bopælsforældre er kvinder, som altså ikke får frit valg, er bestemmelsen kønsdiskriminerende. Mænd får ubegrænset adgang til samvær, imens kvinder og alle, der indgår i deres husstand, bare skal indordne sig. Det burde være indlysende, at sådan fordeles rettigheder og pligter ikke i en retsstat.

Ingen børn har interesse i deleordninger, som undertvinger den ene af forældrene og undergraver økonomien i barnets eget hjem. Staten har ingen ret til at gribe så voldsomt ind i menneskers liv. Der er delte meninger om, hvorvidt deleordninger er godt eller skidt for børn. Det tilkommer ikke staten at gøre sig til dommer i dette dette spørgsmål.

§ 21. Er der uenighed om omfanget og udøvelsen af samvær, kan der efter anmodning træffes afgørelse herom og fastsættes de nødvendige bestemmelser i forbindelse hermed.

Stk. 2. Samvær kan fastsættes i op til 7 3 dage ud af 14 dage.

§ 21, stk. 3 foreslås slettet. Bopælsforældre, som i forvejen varetager hovedparten af barnets forsørgelse og daglige omsorg, skal ikke belastes yderligere ved at skulle pålægges selv at hente barnet fra samvær og betale udgifterne. Dette bør påhvile samværsforælderen. Denne har forsørgerpligt i forhold til barnet og skal under ingen omstændigheder trække ressourcer ud af det hjem, hvor barnet bor. En sådan ordning strider imod principperne i artikel 25 i FN: Verdenserklæringen om menneskerettigheder:

***"Mødre og børn har krav på særlig omsorg og hjælp. Alle børn skal, hvadenten de er født i eller udenfor ægteskab, have den samme sociale beskyttelse"* samt Børnekonventionens artikel 27.**

Stk. 3. Statsforvaltningen kan træffe afgørelse om transport af barnet i forbindelse med samvær og om afholdelse af udgifter hertil.

§ 22 stk 2, 2) foreslås slettet ud fra samme argumentation som vedrørende § 20.

§ 22. I særlige tilfælde kan der træffes bestemmelse om anden kontakt med barnet i form af telefonsamtaler, brevveksling, elektronisk post, fotografier eller lignende.

Stk. 2. Anmodning om anden kontakt kan indgives af

- 1) en forælder, som barnet ikke har bopæl hos, eller
- 2) barnets nærmeste pårørende, hvis betingelserne i § 20 for at få fastsat samvær er opfyldt.

Stk. 3. § 21, stk. 1 og 4, finder tilsvarende anvendelse.

§ 23 foreslås slettet idet barnet bør have ret til privatliv. Alternativt kunne der sættes en aldersgrænse således at børn over en vis alder – fx 12 år – ikke kunne risikere en sådan indblanding, som af barnet kan opleves som et meget krænkende overgreb. Lærere, som modtager en sådan henvendelse, vil let kunne ændre syn på eleven, hvilket vil påvirke hvordan barnet eller den unge behandles. Derved bliver det sværere at bryde sociale arv idet barnet fastholdes i en rolle som et stakkels skilsmissebarn eller social taber.

Man kan også forestille sig, at truslen om samværsforælders pludselige og ubehagelige opdukken kan afholde nogle forældre og børn fra sociale aktiviteter i forbindelse med skolen og lignende, som de ellers ville have deltaget i. Der findes hævngherrige eks partnere, som gerne vil ødelægge sociale relationer for den anden, hvis de kan komme til det. Sådanne situationer ville i givet fald gå mest ud over barnet.

Orientering om barnet mv.

§ 23. En forælder, som ikke har forældremyndigheden, har ret til efter anmodning at få orientering om barnets forhold fra skoler, børneinstitutioner, social- og sundhedsvæsenet samt private sygehuse, privat praktiserende læger og tandlæger. Denne forælder har desuden ret til at få udleveret dokumenter om barnets forhold, hvis disse findes på skoler og i børneinstitutioner. Der må ikke gives fortrolige oplysninger om forældremyndighedsindehaveren.

Stk. 2. En forælder, som ikke har forældremyndigheden, har ret til efter anmodning at få orientering om generelle sociale aktiviteter på barnets skole og børneinstitution fra den pågældende skole og institution og har adgang til at deltage i disse aktiviteter.

Stk. 3. De i stk. 1 og 2 nævnte institutioner mv. kan nægte at give konkrete oplysninger og udlevere dokumenter om barnets forhold og kan nægte orientering om og deltagelse i aktiviteter, hvis det må antages at være til skade for barnet.

Stk. 4. Statsforvaltningen kan i særlige tilfælde efter anmodning fra indehaveren af forældremyndigheden, eller fra en af de i stk. 1 eller 2 nævnte institutioner mv. fratage den forælder, der ikke har forældremyndigheden, adgangen til at få orientering og få udleveret dokumenter efter stk. 1 eller orientering om og deltagelse i aktiviteter efter stk. 2. Afgørelsen har virkning fra det tidspunkt, hvor institutionen mv. modtager meddelelse om afgørelsen.

I § 25 foreslås bestemmelser om, at retten skal kunne bestemme barnets bopæl, udeladt under henvisning til argumentationen vedrørende § 17 og 18 idet barnets bopæl ikke bør besluttes af staten. Det er ikke betryggende for barnet, hvis det midlertidigt skal have bopæl hos samværsforælderen som led i dennes magtkamp imod bopælsforælderen. Barnet bør høres i sådanne tilfælde og barnet bør ikke kunne flyttes fra sin vante bolig imod sin egen

vilje. Et barn skal ikke flyttes rundt som en ting efter en dommers forgodtbefindende.

Forældremyndighed og barnets bopæl

§ 25. Under en sag om forældremyndighed kan den myndighed, der behandler sagen, efter anmodning bestemme, hvem forældremyndigheden midlertidigt skal tilkomme, eller hos hvem af forældrene barnet midlertidigt skal have bopæl. Under en sag om barnets bopæl kan det efter anmodning bestemmes, hos hvem af forældrene barnet midlertidigt skal have bopæl.

Det foreslås, at § 26 udgår idet den kan bruges imod en alt for bred gruppe af helt almindelige forældre, som den kriminaliserer for at rejse til udlandet. Det er alt for firkantet og restriktivt. Der henvises til Børnekonventionen, artikel 9, hvor der bl.a. står at deltagerstaterne skal

"respektere barnets og dets forældres ret til at forlade et hvilket som helst land, herunder deres eget, og til at indrejse i deres eget land."

§ 26. Har forældre fælles forældremyndighed, og er der risiko for, at den ene af dem vil bringe barnet ud af landet og derved foregribe en afgørelse om forældremyndigheden, kan ministeren for familie- og forbrugeranliggender eller den, ministeren bemyndiger hertil, midlertidigt tillægge den anden af forældrene forældremyndigheden alene.

I § 34 foreslås en tilføjelse om, at børn har ret til at henvende sig til statsforvaltningen. Mange børn kunne have gavn af en sådan mulighed.

Barnets adgang til at henvende sig til statsforvaltningen

§ 34. Alle børn har ret til at henvende sig til statsforvaltningen og til at modtage hjælp og vejledning. Et barn, der er fyldt 10 år, kan anmode statsforvaltningen om at indkalde forældrene til et møde om forældremyndigheden, barnets bopæl eller samvær.

I § 41 foreslås at "barnets bopæl" udgår idet spørgsmålet om bopæl er et anliggende for forældre og ikke for staten.

Ligeledes foreslås, at § 41 2) udgår idet transport til og fra samvær ikke skal være til forhandling og derved udgøre et nyt konfliktemne, men bør påhvile samværsforælderen. Samværsforælderenes rolle er ikke at læsse flere byrder på bopælsforælderen, men at bidrage til barnets forsørgelse jf. Børnekonventionen, artikel 27.

Hvis samværsforælderen normalt transporterede barnet hjem og denne opgave nu pålægges bopælsforælderen, får barnet mindre tid sammen med samværsforælderen. Dette er i modstrid med de målsætninger som ellers er i lovændringerne om at forbedre børns muligheder for samvær.

Der er overhovedet ingen positive effekter af forslaget for børn. Det er kun stillet for at tilgodese dovne og nærige samværsfædre, som ønsker at lukrere

mest muligt på de mødre, børnene bor hos. At politikerne overhovedet kunne få sig selv til at godtage et sådant forslag, er mig en gåde.

§ 41. Minister en for familie- og forbrugeranliggender kan fastsætte regler

- 1) om behandling af sager om forældremyndighed, barnets bopæl og samvær mv.,
- 2) om behandling af sager om transport af barnet i forbindelse med samvær, herunder forældrenes afholdelse af udgifter herved.

Se også ændringsforslagene til L 134 forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser som følge af forældreansvarsloven.